

Forfatter: Bording, Anders

Titel: Maatte jeg af Hippocren

Citation: Bording, Anders: "Maatte jeg af Hippocren", i Bording, Anders: *Digte. - 1984*, udg. af ERIK SØNDERHOLM , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, 1984-86, s. 258.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bording01val-shoot-workid117729/facsimile.pdf> (tilgået 17. juni 2021)

Anvendt udgave: Digte. - 1984

Ej saa kand dett dog ey Vere
Att din høye dyd och Ære
giffver den io der till Saft
Att naar ieg fanger høyt berømt
Dig *Skionne* ieg da bliffver dømt
Wed *Aaons* brønd att halffve drømt.

3.

Till dett blanche Sverd att røre
Och mod fienden Vern att gjøre
dersom *Hector* Vaar bereed
Vilde paa den anden Side
Selff *Achilles* hefftig stride
for een qvindes deylighed,
Hvo Vilde da besverge sig
Sin pen att røre konstelig
O Engelsøde Møe for dig.

[43]

4.

Trods Fru *Junos* blanche Stjerne
Trods och den som aff din Hierne
Jupiter udsprungen er,
Trods den halte Smed hands Frue,
Som med *Elschovs* Søde Lue
Martem haffver fiern och nær
Dem alle min *Charitnis* Veed
At offervinde mangeleed
J Pract, forstand och yndighed.

5.

Ey hvad maa Naturen Vere
Stolt och høyt sit hoffvit bære

for hun sig saa mild hår teed
Der hun sig antog att smyche,
Dig sit ædle mesterstyché
Med saa stor en herlighed,
Ach, Ach at hun och [ikke] sig
Beflittet hår tillige dig
Att gjøre Slett udødelig.

6.

Haffde ieg ald himlens Velde
Och min mact den maatte gielde
Till att raade *Lychens* gang
Ald *Lychsalighed* och Ære
Som du Vilde selff begiere
Skulde gaa for dig i svang
De strenge *Parcers* Lov ochsaa
Rett aldrig schulle sig formaa
Dit *Leifnets* traad at sønderlaae.

7.

Dog hvad Vill min Svage tone
Loffve dig ó *Skionne* Krone
Ney den er for schrøbelig
Hvis *Apelles* ey alfmaler
Under bølgerne dog praaler
Min fornufft och Sencher sig,
Udi forundrings bølge ned
Och till din priis ey bedre Veed
End idell Stilletienhed.

Finis

[4]

155.

Ode Altera. Sylvia berømmes etc.

[289]

1.

Maatte jeg af *Hippocren*
Faa den rette Saft,

Som kand gjøre Stemmen reen
Med forborgen Kraft:

<p>Jdelig min Tunge Til din Priis at siunge Sig skal røre da, O ædle Sylvia.</p> <p>2. Enten jeg til Engen drev Eller Heede-Jord, Eller og i Skuggen blev Med min unge Hiord, Ald den Tid jeg vilde Tænke mig at spilde, Som ikke blev bested Til din Fornøjlighed.</p> <p>3. Thi den Himmel-klare Glands Som udsmykker dig, Med Fornuftens høje Sands Blandes artelig: At jeg ej kand giette Hvad jeg først skal sætte, Naar Skjønhed Ære bør, Forstand og Lof tilhør.</p> <p>4. Tusind høvske Møer jeg veed Som berømmes maa, Men i Sæders Hældighed Ingen dig kand naa: Hvad du vilt begynde Har forborgen Ynde,</p>	<p>Ja tvinge kand enhver Til dig at have kier.</p> <p>5. Ey hvad maa den Hyrde-Svend Højt berømme sig, Som kand blive dygtig kiend Til at tiene dig: Ey hvor maa sig fryde Den som faar at nyde Saa dyderig en Brud? Ach! der brast Siugen ud.</p> <p>6. Heller jeg ald Jordens Skat, Dersom jeg fik Kaar, Overgav og miste plat End jeg dig ombaar: Jeg mig lod fornøje Med din Gunst at eje, Din Gunst og hulde Tro Var ald min Verdens Ro.</p> <p>7. Dog naar jeg, O Skjønnne, vil Mig besinde ret, Jeg da kiender mig dertil Meer end alt for slet: Kand dog ej des mindre Hiertet aldrig hindre, Det hendes Ynsk jo er, Dog Tungen tier qvær.</p>
---	--

156.

Ode Jambica. 1647.

[290]

<p>1. Naar Bierge, Dall og Skove Med Folk og Diur hensove</p>	<p>Den gandske Nat saa lang, Og veed af ingen Tvang, Da gaar min Sorg i svang.</p>
---	--